

colecția CLASICI INTERNATIONALI

IVANHOE

După un roman
de Walter Scott

 Editura
UNICART

Cuprins

1. Capturarea lui Richard	7
2. Philip și Rebecca	16
3. Loialul Gurth	24
4. Prințul și Fitzurse	34
5. Sosirea alaiului la Torquilstone	49
6. Rebecca și Bărbatul Mascat	57
7. Sentimentele Rebeccăi pentru Ivanhoe	66
8. Ivanhoe este rănit	82
9. Ivanhoe, Gurth și Wamba	91
10. Ivanhoe dispare	106
11. Povestea morții lui Athelstane	128
12. Ivanhoe renunță la ambicioare	148

Capitolul 1

Capturarea lui Richard

Scott își începe povestea cu descrierea Angliei în secolul al XII-lea. Tinuturile altădată stăpânite de saxoni erau acum sub dominația nobilimii normande. De asemenea, regele normand Richard I, care era corect cu supușii săi saxoni, fusese prins și închis în Europa. În absența lui, John, fratele său nemilos și agresiv, preluase puterea și încuraja nobilimea normandă, ce prăda cu cruzime proprietățile și bunurile saxone. Saxonii erau complet nemulțumiți și în ei clocotea ura față de nobilimea normandă. Franceza fusese impusă ca limbă națională, ceea ce dusese la o și mai mare prăpastie între normanzi și saxoni.

Conversația dintre Wamba și Gurth dezvăluia exact sentimentul de nemulțumire ce plana asupra Angliei. Cei doi discutau modificările aduse limbii lor. Cuvântul „vier”, de origine anglo-saxonă, mai putea fi folosit doar pentru animalul viu. Atunci când acesta era ucis și servit, devinea „porc” (cuvânt franțuzesc). De asemenea, „vaca” și „căprioara” devineau „vită”, respectiv „vânat” când era vorba despre carne. Câinilor le fuseseră scoase ghearele de la labele din față, conform unei noi și crude legi normande. Schimbările le păreau caraglioase celor

Capturarea lui Richard

doi bărbați, cărora le displăcea faptul că normanzii puseseră stăpânire asupra lor.

Deși atât Gurth cât și Wamba erau servitori saxoni, aceștia erau foarte diferenți unul de celălalt. Wamba era bine îmbrăcat, în vreme ce Gurth avea haine ponosite. Treaba lui Wamba era să distreze oamenii, iar cea a lui Gurth era să păzească porcii. Cu toate acestea, ambilor bărbați le displăcea nobilimea normandă. Când auziră călăreții normanzi apropiindu-se, încercără să îi evite.

La scurtă vreme, călăreții ajunseră la ei. Cel mai important din grup era un călugăr, îmbrăcat cu haine mai alese decât permitea ordinul din care făcea parte. Purta o robă lungă și fină, cu mânecile împodobite cu blană. Împreună cu el mai călătoreau un frate mirean pe un cal superb și un om cu piele măslinie, îmbrăcat cu un veșmânt ce îmbina straiele monahale cu cele de luptă. Îi însoțeau doi paji și alți doi oameni cu piele închisă la culoare, din Orient. Wamba îl recunoscu pe călugăr ca fiind starețul mănăstirii Jorvaulx sau Starețul Aymer, cunoscut pentru comportamentul său nepotrivit.

Vorbind într-un amestec de franceză și saxonă, principalul mijloc de comunicare între clase, starețul îi întrebă pe Wamba și Gurth dacă știau pe cineva care ar fi putut să le ofere o noapte de cazare. Wamba răspunse în glumă că ar fi putut merge la un schit, dar starețul insistă să meargă la niște mireni. Micul nobil local se numea Cedric, astfel călătorii cerură să le fie arătat drumul către casa lui. Gurth încercă

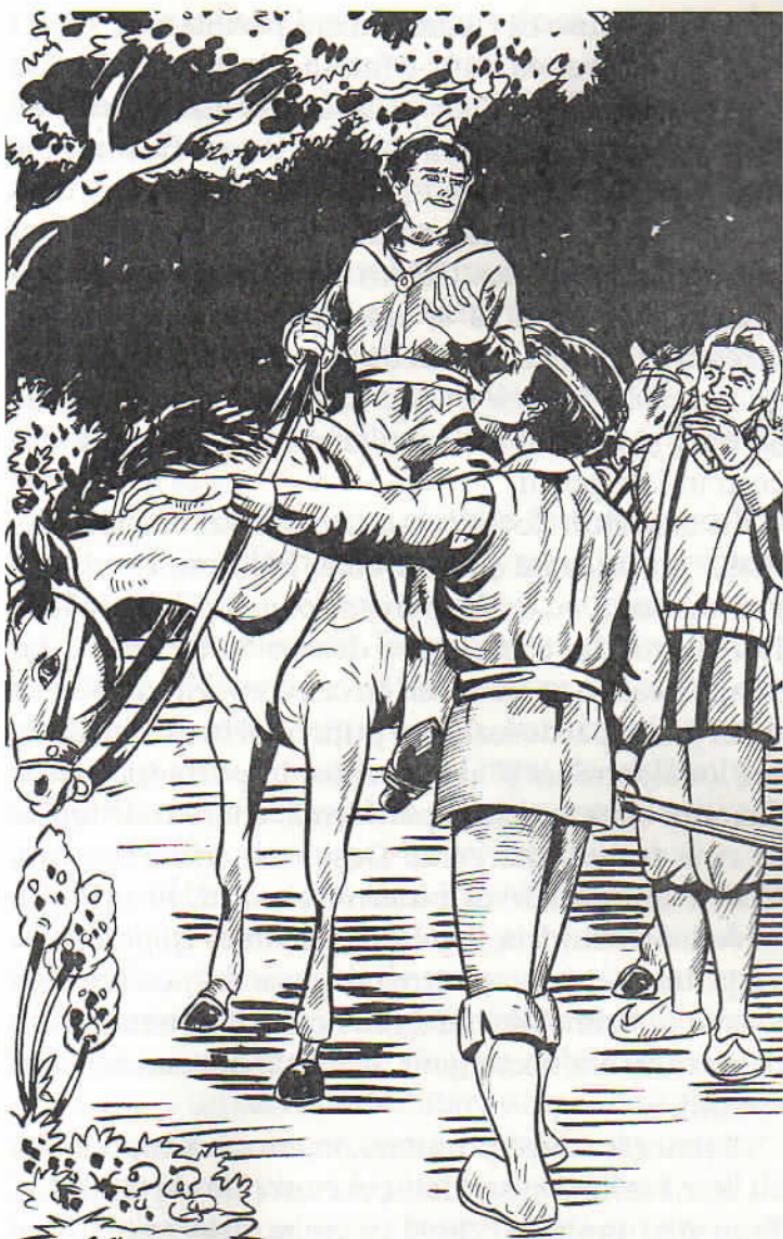
să evite un răspuns, aducând scuze. Unul dintre bărbați îl amenință pe Gurth, aşa că starețul își încercă norocul cu Wamba. Acesta le dădu indicații greșite, iar grupul plecă la drum. Pe Gurth nu îl deranjă înșelătoria lui Wamba, deoarece se temea de reacția starețului la vederea domniței Rowena și la scandalul care s-ar fi putut isca între călători și Cedric.

Grupul vorbea în limba franco-normandă, discutând ceea ce tocmai se întâmplase. Bărbatul cu ten măsliniu, cavaler templier, îl întrebă pe stareț de ce fusese atât de îngăduitor cu cei doi. Starețul îi spuse că dacă ar fi pedepsit slujitorul, ar fi stricat relația cu stăpânul său.

- Este un om mândru, curajos, pizmaș și arțagos, un dușman al nobililor și chiar al vecinilor săi, Reginald Front-de-Boeuf și Philip Malvoisin, care nu sunt niște copii neputincioși, explică starețul. Este un strașnic luptător pentru drepturile neamului său, atât de mândru că se trage din Hereward, renumitul luptător al Heptarhiei saxone, încât a fost supranumit Cedric Saxonul și se laudă că aparține unui neam din care mulți alții încearcă să-și ascundă apartenența, pentru a nu cădea pe umerii lor o parte din *vae victis* sau poveri impuse asupra învinșilor.

Cavalerul templier vorbi apoi despre domnița Rowena și despre dorința lui de a o vedea pe frumoasa femeie. După părerea lui, starețul era un cunoscător într-ale frumuseții, astfel că interesul acestuia crescu și mai mult. Se temea de tatăl ei, dar

Capturarea lui Richard

starețul îi spuse că Cedric nu era părintele său, ci că Rowena provenea dintr-o familie de viață nobilă. Era totuși înrudită cu Cedric, iar acesta era tutorele ei. Cei doi bărbați puseră apoi rămășag pe frumusetea domniței.

Ajunsă la o răscrucă de drumuri și nu își mai putură aminti calea. Găsiră un bărbat ce zacea pe drum și îi cerură să le arate pe unde să meargă. Acesta îi călăuzi pe drumul cel bun și curând ajunsă la Rotherwood. Castelul era apărat de sănțuri și ziduri, iar cavalerul templier sună din corn în fața porții.

În castelul Rotherwood, căminul lui Cedric, masa era aşezată pentru cină. Sala era destul de rudimentară, cu un acoperiș de paie și pardoseală de lut. Fumul din coșuri intra deseori în încăpere, dar simplitatea sa se potrivea cu cea a epocii saxone. Pe o porțiune, pardoseala era puțin mai înaltă, iar acela era locul familiei și al oaspeților importanți. Cedric Saxonul stătea pe acea platformă, enervat de faptul că cina fusese întârziată. Deși avea șaizeci de ani, Cedric era un bărbat puternic și solid. În ochii lui se vedea mândria și invidia, deoarece își petrecuse viața luptând pentru afirmarea unor drepturi ce erau veșnic în primejdie, iar firea hotărâtă și bătăioasă a bărbatului era necontenit în alertă, din cauza acelei situații.

Se îmbrăca după portul saxon, o tunică împodobită cu blană ieftină și sandale precum cele ale țăranilor. Erau mai mulți servitori ce roiau prin sală și mai